

Så vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg forstod ikke ganske hendes teorier om sammenhængen med, at vi har et fredeligt samfund. Det er vi jo alle glade for, men hvordan det skulle hænge sammen med den specielle forbindelse, der er mellem den danske stat og folkekirken, stod mig efter fru Elisabeth Arnolds redegørelse ikke ganske klart.

Det er jo rigtigt, at der er rundet noget vand i stranden, eller hvad det nu hedder, siden reformationen, og der har heldigvis ikke været væsentlige religiøse stridigheder i Danmark siden da, og det kan vi alle sammen være glade for. Men hvordan det skulle have sammenhæng med den specielle ordning vedrørende folkekirken, som eksisterer her i landet, må jeg indrømme forbigik mig et øjeblik. Men det er måske også mere et spørgsmål for videnskaben og de teologiske fakulteter osv. at studere i.

Jeg synes, at debatten i hvert fald har vist, at der hos nogle partier er en forståelse for de to sider af problemet, som vi har rejst. Dels at man altså har en ulighed mellem religionerne her i landet, og den ulighed kan det her forslag være med til at afbøde en lille smule, så der i hvert fald bliver en ligestilling med hensyn til disse ministerialbøger, men også, at der i dette beslutningsforslag ligger en administrativ forenkling, som alle simpelt hen alene af praktiske årsager burde kunne støtte.

Kirkeministeren (Birte Weiss):

Hr. Aage Brusgaard sagde, at han ikke helt forstod den angst, der var givet udtryk for fra min side. Det må vist være en misforståelse. Jeg har overhovedet ikke givet udtryk for nogen form for angst i forbindelse med dette beslutningsforslag. Nej, det var en helt anderledes praktisk argumentation, jeg anvendte.

For det første vil der ikke være tale om nogen forenkling, for det andet vil der ikke være tale om nogen besparelse, og for det tredje gav jeg den oplysning, at vi i Kirkeministeriet bl.a. også på baggrund af inspiration fra debatten, der har været om de forskellige trossamfunds holdning til, at de skal henvende sig på et kirkekontor, er gået i gang med overvejelser om en yderligere forenkling.

Også lidt inspireret af det arbejde, der er lavet i rapporten om folkekirkenes økonomi, ser vi nu på, om man kan lave et meget mere enkelt system end det, der er i dag, et system, hvor vi bygger på edb-registrering, og hvor man reelt også kan komme til at spare nogle yderligere

arbejdsgange omkring alt dette her. Det kunne forslagsstillerne naturligvis ikke vide, dengang de lavede et udkast til det beslutningsforslag, der er tale om her i dag.

Men en række af de påstande, der er som argumentation for forslaget, holder ganske enkelt ikke, og de vil holde endnu mindre, hvis det er sådan, at vi finder en løsning i forbindelse med edb-kirkebøger eller ministerialbøger i fremtiden, hvor der kan ske en direkte kobling til CPR-systemet. Så jeg mener i virkeligheden, at vi har fundet en langt enklere metode end den, der lægges op til her.

Så en enkelt bemærkning til debatten om anerkendelse af trossamfund. Det er ikke rigtigt, at muslimerne ikke er anerkendt som trossamfund. Det har jeg også redegjort for i et samråd i Kirkeudvalget, men jeg vil godt benytte lejligheden til at gentage det her.

Det, der er sket, er, at man tidligere arbejdede med en kongelig anordning, hvorefter man godkendte trossamfund, og der er i løbet af en langt mere end 100-årig periode blevet anerkendt 11 trossamfund. Det var frem til 1970. Efter 1970 er der blevet givet vielsebemyndigelse, og dermed er der sket en anerkendelse, men efter nogle mere moderne principper end den kongelige anordning eller resolution, der var tale om tidligere, og dér er der anerkendt 34 trossamfund.

Hvis tankegangen, der ligger bag dette beslutningsforslag, skulle gennemføres, ville det betyde, at ministerialbøgerne skulle udliciteres til føring yderligere 34 forskellige steder. Det tror jeg ikke ville være nogen god idé. Og selve den tankegang om en lettere adgang til anerkendelse af trossamfund, og at man for at løse det, som hr. Arne Melchior kalder for et psykologisk problem, skulle skrue tiden tilbage, synes jeg ville være et ejendommeligt skridt i et moderne og åbent og tolerant samfund som det, vi har i dag.

Derfor nævnte jeg så tallene for, hvordan man blot her inden for de allersæneste år har anerkendt langt flere forskellige trossamfund, end der har været tale om i en meget lang periode. Og derfor er det netop ved en kobling af denne mere åbne og liberale praksis, der sker ved anerkendelse af trossamfund, og den modernisering af systemet, som vi regner med at finde en teknisk løsning på allerede her i løbet af dette år, at jeg tror, vi får løst problemerne på en langt bedre måde end den, der lægges op til her.

Og så vil jeg godt gentage, at det underliggende formål, eller hvad man skal kalde det, der